

Dr Kenneth Mathews, Księga Rodzaju, sesja 10, Powołanie Abrahama i obietnice Boże Księga Rodzaju 11:27-12:3

© 2024 Kenneth Mathews i Ted Hildebrandt

To jest dr Kenneth Mathews w swoim nauczaniu na temat Księgi Rodzaju. To jest sesja 10, Powołanie Abrahama i obietnice Boże. Rodzaju 11:27-12:3.

Sesja 10 nosi tytuł Powołanie Abrahama i obietnice Boże.

Sesja 10 przedstawia historię Abrahama. Przewracamy teraz stronę. Rozdziały od 1 do 11 dotyczą powszechnej historii rodzin, historii ludzkości.

Zwróćmy teraz uwagę na specyficzną historię patriarchów. Napis zaczyna się w rozdziale 11, wersecie 27. To jest genealogia, którą czytam w mojej wersji.

To jest relacja Tery. Powodem, dla którego tego nie czytamy, jest relacja Abrahama. Jak pamiętacie, zapis genealogiczny jest narzędziem strukturalnym, które pełni funkcję zawiasu lub środka wiążącego pomiędzy tym, co poprzedzało, a tym, co następuje. Zatem w przypadku Tery samo to imię jest echem tego, co poprzedziło genealogię Sema, kończącą się w wersecie 26, że Tera został ojcem Abrahama, Nachora i Harana.

Musimy o tym pamiętać, gdy zaczniemy przyglądać się narracyjnej relacji o Abrahamie. I jako zawias mówi także o nadchodzącej przyszłości rodziny, która w tym przypadku nazywa się rodziną Tera. W ten sposób patriarcha lub ojciec wymieniany jest jako pierwszy.

Nagłówek wprowadza bardzo długą narrację dotyczącą Abrahama. Zaczyna się w rozdziale 11, wersecie 27 i trwa aż do rozdziału 25, wersecie 11. Jest to więc niezwykła zmiana tempa.

Narracja jest znacznie wolniejsza niż to, co czytaliśmy wcześniej w rozdziałach od 1 do 11. Znacznie więcej uwagi poświęca się żonie Abrahama, zwanemu patriarchą, i wówczas odkrywamy, że powiedziano więcej szczegółów. W każdym patriarchalnym opisie kładzie się nacisk na relację, interakcję i dialog pomiędzy Bogiem a patriarchą.

Kiedy pomyślimy o tak długim okresie zainteresowań narracyjnych autora Księgi Rodzaju, w porównaniu z tym, co znajdujemy w, powiedzmy, wydarzeniu tak ważnym jak stworzenie, mamy dwa rozdziały poświęcone stworzeniu, rozdziały 1 i 2. A potem niezwykle ważna kosmiczna transformacja traumy, kiedy ludzkość, Adam i

Ewa, buntują się w ogrodzie, i konsekwencja tej serii zerwanych relacji. Podano mu jeden rozdział, ale teraz wszystkie te rozdziały przydzielono potomkowi Tery, Abrahamowi. Chcielibyśmy zadać pytanie: dlaczego tak się dzieje? A dzieje się tak dlatego, że Bóg skupia uwagę na rozwiązaniu problemu grzechu, złamania, którego ludzkość doświadczyła w wyniku wydarzeń, które miały miejsce w ogrodzie.

Zainteresowanie, jakie ci zwrócę lub uwaga, którą ci zwrócę, będzie bardziej dotyczyć Abrahama niż to, co znajdziemy w dwóch długich historiach o Jakubie, a potem także o Józefie. Być może pamiętacie ze wstępu, że opowieść o Izaaku jest krótka, ponieważ pełni funkcję zawiasu pomiędzy Abrahamem i Jakubem. Kiedy myślisz o Izaaku, najpierw myślisz, że żyje on w cieniu swojego ojca, Abrahama.

Następnie, w historii Jakuba i jego brata bliźniaka Ezawa, kiedy myślimy o Izaaku, zwracamy uwagę na napięcie w rodzinie między tą dwójką, Ezawem i Jakubem. Narracja o Abrahamie wyznacza plan, wzór, zgodnie z którym, gdy już dobrze je poznamy, główne idee i główne wyzwania, będziemy mogli zająć się kolejnymi narracjami patriarchalnymi z mniejszym skupieniem i uwagą. Zamierzam więc podzielić narrację o Abrahamie na siedem sesji, z kilkoma rozdziałami w każdej sesji.

Kolejnym powodem, dla którego Abraham jest tak ważny w oczach autora i dla naszych badań, jest to, że Abraham jest matrycą, jest łącznikiem pomiędzy rozdziałami od 1 do 11, a następnie tym, co nastąpi w rozdziałach od 12 do 50. Jak wiecie, jest on nazwany w rozdziale 11 i czytamy ten fragment w wersecie 26 rozdziału 11, w którym znajdujemy wniosek na temat genealogii shemickiej. Jest więc osobą osadzoną w szerszym kontekście rodziny uniwersalnej.

A potem, gdy dochodzimy do pierwszej osoby, która jest głównym tematem narracji, jest to Abraham. Funkcjonuje więc tam jako osoba narodzona w świecie popotopowym, ale jednocześnie prowadzi czytelnika do specyficznej, zawężonej uwagi na konkretną rodzinę. Jest on także niezwykle ważny, ponieważ jest identyfikowany jako ojciec Hebrajczyków.

Jedną rzeczą, która jest często pomijana, jest to, że tak naprawdę Abraham nie urodził się Hebrajczykiem w tym sensie, że jego ojciec był Hebrajczykiem. Wywodził się raczej z mezopotamskiego rodu i, jak się przekonamy, jego ojczyzna znajdowała się w Mezopotamii i dopiero później zidentyfikowano go jako Hebrajczyka. O tym, co to oznacza, będziemy mówić w późniejszym wykładzie, ale powiem tylko, że Hebrajczyk to osoba identyfikowana jako podróżnik, migrant, ktoś, kto przekracza granice. I z pewnością jest to charakterystyczne dla Abrahama.

Tak naprawdę przedstawia się jako przybysz. Porozmawiajmy teraz o strukturze lub zawartości. Jest kilka najważniejszych kwestii, na które zwrócimy uwagę i mieszczą się one pod pojęciem przymierza.

W rozdziale 12, wersety od 1 do 3, chociaż słowo przymierze nie pojawia się w tym fragmencie, mamy klasyczny wyraz przymierza zawartego z Abrahamem. Zazwyczaj

badacze Pisma Świętego będą odwoływać się do tego fragmentu, gdy będziemy mówić o przymierzu Mojżesza. Przymierze.

Następnie, w rozdziale 15, mamy rytuał przymierza. Pamiętajcie teraz, że przymierza w starożytnym świecie skupiały się na wiążących relacjach między dwiema stronami. W niektórych przypadkach jest to jedna droga i jeden kierunek, jak ma to miejsce w przypadku Noaha.

Słowo przymierze pojawia się po raz pierwszy w rozdziale 6, a jego treść w rozdziale 9. Znak jest również opisany w rozdziale 9. Chodzi mi jednak o to, że Bóg dał te obietnice Abrahamowi i jego potomkom i skupiono się na tym jednym kierunku. To samo odnosi się do przypadku Abrahama. Są to obietnice oparte na dobroci i miłości.

Księga Powtórzonego Prawa 7 mówi konkretnie, że Bóg wybrał patriarchów na przodków narodu izraelskiego ze swojej wybiórczej miłości, swojej miłości do ojców. Tak więc, jeśli chodzi o przymierze Abrahama, to Bóg decyduje się na wejście w to przymierze. Rozdział 15 to rytuał, dzięki któremu partnerzy przymierza doświadczają akceptacji przymierza, zawarcia, a następnie akceptacji go przez Abrahama.

Rozdział 17 skupia się na znaku przymierza, czyli obrzezaniu. Będziemy mówić szczegółowo o znaczeniu i znaczeniu obrzezania, czyli usunięcia napletka z męskiego narządu płciowego. I na koniec, w rozdziale 22, mamy tu do czynienia z działaniem, działaniem ze strony Abrahama, które potwierdza przymierze.

Porozmawiajmy teraz o tle całości. Pamiętajcie, jak mówiłem we wstępie o konieczności interpretacji fragmentów Księgi Rodzaju w kontekście całego Pięcioksięgu, Tory, o konieczności interpretacji Księgi Rodzaju jako wstępu i wprowadzenia do całości Księgi Wyjścia poprzez Księgę Powtórzonego Prawa oraz o tym, że ogniskowy charakter Księgi Rodzaju całość to Mojżesz, jego 120 lat życia. Co więcej, mówiłem o tym, że pierwszymi czytelnikami Księgi Rodzaju byli ci, którzy otrzymali różne części w miarę ich gromadzenia, a następnie zostali zamknięci dla wspólnoty Mojżesza, stopniowo pierwsze pokolenie na pustyni, a następnie drugie pokolenie, które otrzymało otrzymali lub odziedziczyli księgę Prawa, tak jak została nazwana w Księdze Jozuego.

Odkryliśmy więc, że istnieje temat nadrzędny wobec Pięcioksięgu, Tory, i jest on dla nas bardzo ważny, abyśmy go odnotowali, ponieważ rzeczywiście dotyczy obietnic danych przez Boga, najpierw w momencie stworzenia, błogosławieństwa, w rozdziale 1 wersety 26 do 28, a potem znowu w ogrodzie, gdzie Bóg składa Ewie obietnice dotyczące wybawiciela i ponownie odkrywamy, że

w naszym dzisiejszym fragmencie, w rozdziale 12, wersetach 1 do 3, wielokrotnie pojawia się myśl o błogosławieństwie. Kiedy czytamy w całym Pięcioksięgu rozpoznamy, że wzór został ustanowiony podczas stworzenia, w ogrodzie, a następnie tutaj, wraz z Przymierzem Abrahama, i to Przymierze Abrahama nadaje nam specyfikę tematu. Teraz pozwólcie, że wspomnę, czym jest temat, w porównaniu z tym, co uczeni nazywają motywem, czyli MOTIF. W przypadku tematu możemy zobaczyć analogię do bardzo kolorowego, różnorodnego ubrania, powiedzmy swetra, który ma dominujący wzór kolorystyczny, ale są też inne kolory, ale nie są one tak dominujące, ale przyczyniają się do kunsztu i piękna.

Zatem nadrzędnym tematem byłaby idea dominująca, jest to parasol, pod którym można znaleźć mniejsze idee i to są motywy. Istnieją trzy dominujące idee, które, gdy je splecie, dają nadrzędną koncepcję obietnic. Tak więc, jeśli chodzi o Pięcioksiąg, nie mamy obietnic w pełni zrealizowanych w życiu patriarchów, ale raczej są one częściowo wypełnione, ponieważ obietnice, które, jak znajdziemy, zostały dane Abrahamowi dotyczące jego potomków, a zatem oznaczało to ich wypełnienie, postępujący proces spełnienia.

Kiedy używamy słowa spełniony lub spełnienie, może to sugerować, że obietnice zostały w pełni zrealizowane, gdy tematem Pięcioksięgu Tory jest, a tutaj jest w tym stwierdzeniu stronniczość, częściowo spełnione obietnice Boże, albo moglibyśmy mówić jeszcze spełnione obietnice Boże. I tak oto mamy trzy pasma. Po pierwsze, jest terytorium, kraina.

Po drugie, potomstwo lub populacja, potomstwo, ród, dziedzictwo. Po trzecie, błogosławieństwo, a to błogosławieństwo zakłada, podobnie jak w rzeczywistości ziemia i ludność, ale szczególnie jeśli chodzi o błogosławieństwo, że z góry zakłada się związek między Bogiem a błogosławieństwem. Zatem ideą, która pojawia się w pozostałej części Księgi Rodzaju, w całym Pięcioksięgu i dalej, będą obietnice Boże i sposób, w jaki Bóg zamierza je urzeczywistnić w czasie i przestrzeni historii.

Ziemia, populacja, błogosławieństwo i związek – te trzy elementy. Kiedy myślimy o obietnicach stworzenia, znajdujemy te trzy, które są wskazane i zasugerowane, a nie wprost. Po pierwsze, pamiętajcie, że w rozdziale 1, wersecie 28, Bóg przemawia do rodziny ludzkiej i błogosławi ją, rozmawiając z nią i traktując ją jak osobę posiadającą osobowość.

I tak istnieje relacja, która zostaje zainaugurowana, zapoczątkowana przez Boga, który jest duchem, i On uczynił mężczyzn i kobiety istotami duchowymi, uczynił mężczyzn i kobiety na swój obraz, aby mogli komunikować się jako istoty duchowe i mieć osobowość. Po drugie, istnieje obietnica prokreacji, ponieważ błogosławieństwo obejmuje pomnażanie potomstwa. Po trzecie, po prokreacji pojawia się idea rządów lub dominacji, w ramach której rodzina ludzka sprawuje pochodną władzę, aby być dobrymi szafarzami Bożego stworzenia.

Teraz w ogrodzie widzimy te same trzy pomysły. Po pierwsze, istnieje błogosławieństwo z Jahwe. Został nazwany Jahwe, ponieważ w rozdziale 2 położono nacisk na pojęcie relacji.

Jahwe jest imieniem przymierza, identyfikacją imienia Boga wskazanego. Istnieje relacja międzyosobowa i dialog. Następnie jest obietnica prokreacji.

W rozdziale 3, wersetach 15 i 20, jest wzmianka o prokreacji. A zwłaszcza w 3:15 jest napisane, że kobiecie zostanie dane potomstwo. W wersecie 20 Adam nazywa Ewę, matkę żyjących, wszystkich żyjących.

Następnie dowiadujemy się, że istnieje łąd. W pierwszym rozdziale stworzenia uwaga skierowana jest na całą ziemię. W rozdziałach 2 i 3 zwrócono uwagę na region Eden.

A w Edenie znajduje się ogród. Słowo ziemia jest również tłumaczone jako kraina i taka jest właściwa interpretacja tego słowa w rozdziałach 2 i 3. Odpowiada to zatem temu, co znajdujemy w obietnicy stworzenia, ale także w obietnicach danych patriarchom. Porozmawiajmy teraz o powołaniu Abrahama.

Kiedy patrzymy na relację Abrahama i jego podróży, możemy pomyśleć o tym jako o duchowej podróży wiary. Jest to myśl przewodnia, jeśli chodzi o interpretację i zrozumienie tego, na czym autor chce się skupić, jeśli chodzi o Abrahama. Jego wiara w Słowo Boże, jego wiara w Boże obietnice.

Jest to odpowiednia paralela, gdy pomyślimy o różnych podróżach Abrahama z jego ojczyzny do Kanaanu i o jego różnych przystankach. Spędza czas w Egipcie, a następnie wraca do Kanaanu. Podróże Abrahama pod względem geograficznym dobrze rozumieją jego drogę wiary.

Pozwólcie, że pokażę wam, jak to będzie działać, pod względem ważnych kroków. Podobnie jak podpórki do książek, mamy w rozdziale 12, wersecie 1, Pan powiedział do Abrahama, opuść swój kraj, swój lud, dom swojego ojca i udaj się do ziemi, którą ci wskażę. Teraz język 12, werset 1, pojawi się ponownie w rozdziale 22.

Rozdział 22 Księgi Rodzaju jest końcową podpórką. Od 12 do 22 możemy prześledzić wzloty i upadki jego duchowej podróży. Wzrasta w wierze, ale jednocześnie słabnie w wierze i wierności.

Dlatego moglibyśmy myśleć o jego życiu jak o szkole szkoleniowej. To nie tylko podróżowanie. To także trening.

Bóg kształci go w wzrastaniu w wiedzy. I to jest wiedza interaktywna. Tak samo jak poznajesz osobę poprzez interakcję z tą osobą, nie tylko poprzez poznanie

tej osoby, ale poprzez interakcję, chodzenie z Bogiem i życie z Bogiem, a Bóg nadzoruje życie Abrahama i wprowadza do jego życia znaki, które zwiększają jego wiarę.

Dochodzi do wielkiego punktu kulminacyjnego w rozdziale 22, ponieważ tam, w rozdziale 22, Bóg poleca Abrahamowi, aby wziął syna, który będzie jego następcą, tego, w którym Abraham pokładał całą swoją nadzieję, tego, którego Bóg wyznaczył na swojego następcę. I przez niego Bóg będzie nadal wypełniał obietnice. A to jest Izaak.

W końcu był Izmael, syn urodzony przez służkę jego żony Sary. Miała na imię Hagar. I Izmael urodził się jako pierwszy, a Izaak jako drugi.

Ale Bóg powiedział, że obietnice przychodzą przez Izaaka. Dlatego mówi do Abrahama: Chcę, żebyś poszedł na górę Moria. Udasz się tam i złożysz mi Izaaka w ofierze całopalnej, podobnej do ofiary zwierzęcej.

I tak w pierwszym wersecie rozdziału 22 powiedziano nam, że był to test, podczas którego Abraham będzie mógł w pełni i całkowicie wprowadzić w życie to, co zadeklarował. Taka jest jego wiara, a jego wiara byłaby prawdziwa tylko wtedy, gdyby łączyła ją z wiernością. Zatem musi nastąpić czyn potwierdzający wiarę.

Czytamy zatem w rozdziale 22, wersety pierwszy i drugi. Jakiś czas później Bóg poddał Abrahama próbie. Rzekł do niego: Abrahamie, oto jestem.

Abraham odpowiedział. Wtedy Bóg rzekł: Abrahamie, weź swojego jedynego syna, syna obietnicy, którego miłujesz, Izaaka, i idź. Jest ten sam język, który znaleźliśmy w rozdziale 20, wersecie pierwszym.

Udaj się do regionu Moria. Złóżcie go tam w ofierze całopalnej na górze. Pokażę wam jeszcze raz język, który pojawia się w rozdziale 12, wersecie pierwszym.

Przeczytam i pójdę na łąd. Pokażę ci to tutaj w rozdziale 22. Idź w górę.

Pokażę ci. I faktycznie realizuje plan Boży, aby przede wszystkim okazać swoją wierność Bogu. I czyni to w sposób symboliczny, a nie faktyczny, ponieważ symbolicznie podnosi nóż, aby wbić go w ciało Izaaka.

Ale anioł Pański interweniuje i każe Abrahamowi odłożyć nóż. Teraz widzę i naprawdę teraz widzi Abraham z pewnością, że jesteście mi wierni, że mnie kochacie i że mi ufacie. I dlatego w Liście do Hebrajczyków, gdzie jest mowa o wierze Abrahama, poświęcono jej szczególną uwagę.

Werset ósmy brzmi z rozdziału 11, Listu do Hebrajczyków. Przez wiarę Abraham, wezwany do udania się do miejsca, które miał później otrzymać w dziedzictwie, czyli do Kanaanu, usłuchał i poszedł, chociaż nie wiedział, dokąd idzie. Przez wiarę zamieszkał w ziemi obiecanej jak obcy, przybysz w obcym kraju.

Mieszkał w namiotach, podobnie jak Izaak i Jakub, którzy wraz z nim byli dziedzicami tej samej obietnicy. Oczekiwał bowiem miasta na fundamentach, którego architektem i budowniczym jest Bóg. Jest to niezwykle wgląd w to, co działo się w życiu wewnętrznym, życiu wewnętrznym, umyśle Abrahama.

Ponieważ Abrahama najwyraźniej nie zadowoliłaby obietnica, która odnosiła się jedynie do teraźniejszości, do rzeczy materialnych i fizycznych. W pewnym momencie swojej drogi wiary słusznie zrozumiał, że obietnice dane przez Boga były jedynie tymczasowe, że obietnice, że on sam, Abraham, nie zostaną w pełni przyjęte, że nie będzie kontrolował ziemi Kanaan, że nie będzie być za życia królem lub patriarchą wielkiego narodu, lub że jego więź z Bogiem będzie doskonała i że otrzyma błogosławieństwa, które wykraczają poza teraźniejszość i sięgają w przyszłość. On nie otrzymał nic z tego, ale to, co otrzymał, to Bóg i Jego obietnice.

I wiedział, że jeszcze wiele przed nami, ponieważ mówi się, że te obietnice pozostaną w narracji dopełniać na zawsze, na zawsze. I tak były obietnice, które miały się spełnić po jego śmierci w jego potomkach, obietnice porządku duchowego, obietnice miasta, miejsca zamieszkania, którego architektem i budowniczym jest Bóg. Porozmawiajmy teraz trochę więcej o wierze.

List do Hebrajczyków 11 faktycznie definiuje wiarę. Wiara zaś jest ufnością w to, czego się spodziewamy i pewnością w tym, czego nie widzimy. Podoba mi się słowo pewność siebie.

Jak wiecie, słowo wiara może czasami zostać rozwodnione w naszych umysłach. Mogą to być po prostu przekonania, a przekonania mogą być powierzchowne, ponieważ przekonanie nie jest tylko ideą, ale kwestią zaufania sobie, działania, działania z ufnością, działania zgodnie z tym, w co wierzymy, ponieważ osoba lub rzecz, w którą lub w której w którą pokładamy naszą wiarę, okazuje się godna zaufania. I dlaczego uważamy, że ktoś jest godny zaufania lub że ta osoba jest godna zaufania? Dzięki naszej wiedzy i naszemu doświadczeniu.

Na przykład, jeśli chodzi o lot samolotem, masz przekonanie, że ten samolot zabierze Cię z punktu odlotu do planowanego punktu przylotu, więc działasz zgodnie z tym. Nie zadowala Cię samo myślenie: „No cóż, tak właśnie będzie”, ale zakładasz, że tak jest, a potem oczywiście wsiadasz do samolotu i docierasz do celu. Dlaczego myślisz, że ten samolot mógłby to zrobić? Cóż, to dlatego, że masz wiedzę.

Zaobserwowałeś to. Przybyliście do miejsca edukacji, aby to potwierdzić, ale także tego doświadczyć. Tysiące odlotów i przylotów ma miejsce każdego dnia, a więc na podstawie wiedzy, a następnie doświadczenia, może własnych doświadczeń, może latałeś wiele razy, lub wiedzy pochodzącej od rodziny i przyjaciół i jakiegokolwiek nośnika wiedzy, i tak Miałem tę wiedzę, a potem doświadczenie, dzięki czemu znajdziesz tę osobę godną zaufania.

Cóż, Księga Rodzaju 15:6 mówi, że Abram uwierzył Panu i Bóg temu uwierzył; innymi słowy, zaliczył to na swoje konto jako sprawiedliwość. Widzicie, Abraham zrozumiał, że Bogu można ufać i że można na Nim polegać, i skąd się o tym dowiedział? Otóż poznał to poprzez wiedzę i obcowanie z Bogiem poprzez dialog, medytację, modlitwę, modlitwę, refleksję, a potem także dowiedział się, że Bóg jest godny zaufania, ponieważ doświadczył Bożych obietnic i Boga realizującego swoje obietnice, swoje zaopatrzenie, jego ochrona. Zatem w kulminacyjnym momencie rozdziału 22 może mu pomóc znalezienie wiary w niezawodnego, wiernego Boga, że nawet gdyby było to konieczne, Bóg wskrzesiłby tego chłopca, Izaaka, z martwych, aby mógł dokonać obietnice, które dał Abrahamowi w sprawie Izaaka.

Zatem to, co znajdujemy w rozdziale 12, wersecie 1, to wezwanie, aby Abraham porzucił swoją przeszłość, a następnie to, co znajdujemy w rozdziale 22, mówi do Abrahama, daj mi swoją przyszłość, jego przeszłość, opuść swoją strefę komfortu, opuść swoją bezpieczeństwo, jakie daje twoja rodzina dzięki jej bogactwu, ich bezpieczeństwu i że dziedzictwo otrzymasz od ojca, więc zostaw to i udaj się do miejsca, w którym nigdy nie byłeś, nigdy nie znałeś, to wszystko będzie dla ciebie nowe Ty. Zatem nie będzie dziedzictwa po twojej rodzinie i nie będzie bezpieczeństwa klanu i plemienia, które by cię chroniły. Więc zaufaj mi całkowicie, wstań i idź.

W wersecie 4 rozdziału 12 jest napisane, że wstał i poszedł. Chciał porzucić przeszłość i nie polegać na niej, po prostu polegając na Bożych obietnicach. Ale był też gotowy oddać Bogu swoją przyszłość.

Mówi, jak czytamy w rozdziale 22, brzmi: weź swojego syna, swojego jedyne syna, tego obiecanego, którego kochasz. Teraz odkrywamy, że Abraham kochał Izaaka i faktycznie zasugerował Bogu, aby Izaak został jego dziedzicem. Ale Bóg powiedział: nie, właściwym następcą będzie Izaak.

I taka była nadzieja i obietnica Abrahama oraz jego oddanie Izaakowi. Ale Bóg mu powiedział: Czy zaufasz mi, że dotrzymam obietnic? Zatem, jeśli chodzi o kwestionowanie wiary Abrahama, w rzeczywistości pyta on: czy kochasz mnie, Abrahamie, ze względu na dar, który ci dałem i który ci obiecałem? Ziemia, rodzina, bogactwo, które zgromadzisz. Czy to jest motywacją i źródłem waszej wiary, waszej miłości? Jeśli ci to zabiorę, czy nadal będziesz

mnie kochał? Czy nadal będziesz mi ufać? Dlatego właśnie stoimy przed wyzwaniem daru, daru Izaaka.

A co jeśli zabiorę prezent? Czy jesteś gotowy poświęcić dar, ponieważ ufasz dawcy? Ufasz mnie, dawcy, bardziej niż tylko darowi, który ci obiecałem. Cóż, to jest duchowa podróż wiary, którą będziemy chcieli podążać. Wyzwaniem dla każdego z nas jest rozważenie, czy pokładamy ufność w Bogu.

I w miarę jak lepiej poznajemy i doceniamy Boga. Teraz chciałbym powiedzieć kilka rzeczy na temat tła w wersetach od 27 do 31. Dowiadujemy się tam, że istnieją dwie główne rzeczy, o których należy pamiętać jako mające udział w tle w wersetach 27 do 31.

Przyjrzyjmy się temu razem. Jeśli masz Biblię, w przeciwnym razie po prostu przeczytam ją powoli, a ty będziesz mógł śledzić dalej. Rozpoczyna się w drugiej połowie wersetu 27.

Terach został ojcem Abrama, a także Nachora i Harana. I tak Abraham miał dwóch braci, a Haran został ojcem Lota. Zatem Lot, jak widzisz, jest bratankiem Abrama.

Jeszcze za życia swego ojca Teracha Haran zmarł, najwyraźniej przedwcześnie, w Ur chaldejskim, w kraju swego urodzenia. Ur Chaldeczyków, Chaldeczyków, to dodatek, który pomaga nam zrozumieć, gdzie znajduje się Ur. Chaldea to region, prowincja w południowej Mezopotamii, u zbiegu Tygrysu i Eufratu.

A Ur leży w południowej Mezopotamii. Haran natomiast mówi, że Terach wciąż żył i faktycznie mieszkał w miejscu zwanym Haran, a jego syn miał na imię Haran. Haran znajdował się w północno-zachodniej części znanej dziś jako Syria, niedaleko ziemi Kanaan.

Wracając do tego, Haran zmarł w Ur. Abram i Nachor pobrali się. Imię żony Abrama brzmiało Saraj.

Później będzie miała na imię Sarah. Cofnę się o krok i przypomnę wszystkim, że imię Abrama zostało zmienione. Ten sam rozdział opisuje Abrama dla Abrahama i Saraj dla Sary w rozdziale 17.

Ale w tym momencie, aż do rozdziału 17 narracji, będzie on identyfikowany jako Abram. Powiedziano nam zatem, że Abram i Nachor są małżeństwem. Imię żony Nachora brzmiało Milka.

Była córką Harana, ojca Milky i Ischy. Teraz Sarai była bezpłodna. Nie miała dzieci.

Oto więc dwie istotne kwestie. Wprowadzenie Lota, a także fakt, że Saraj jest bezpłodna. Dlaczego wprowadzenie Lota? Prawdopodobnie w opinii Abrahama, jako że Saraj jest bezpłodna, kwalifikował się na jego dziedzica.

Werset 31: Terach wziął ze sobą swego syna Abrama, swego wnuka Lota, syna Harana, i swą synową Saraj, żonę swego syna Abrama. I razem wyruszyli z Ur Chaldejskiego, aby udać się do Kanaanu. Kiedy jednak przybyli do Haranu, osiedlili się tam.

Terach żył, a potem umarł. Dlatego warto pamiętać o tych dwóch kwestiach. I to jest Lot jako potencjalny spadkobierca.

Wtedy Saraj była bezpłodna i nie mogła mieć dzieci. Oraz wyzwania, jakie stawiał przed patriarchalnym przywódcą grupa rodzinna i klan. Oznacza to, że musi istnieć uporządkowane dziedziczenie.

A to, jak wiecie, byłoby szczególnie ważne dla nas, czytelników, w świetle genealogii i ich akcentu. I jak autor Księgi Rodzaju połączył genealogie, genealogię Adama-Seta w rozdziale 5 aż do Noego, a następnie syna Noego, Sema, aż do Teracha, który był ojcem Abrahama. I to można znaleźć w rozdziale 11.

Biegnie więc od Seta, przez Noego, aż do Abrahama. Tak więc obietnice dane podczas stworzenia we wczesnej historii ludzkości są dotrzymywane przez wybawicieli, Seta i Noego, a teraz poprzez Abrahama zobaczymy, jak ważne jest to i kto będzie następcą Abrahama. To jest sceneria powołania Abrahama.

Powinienem w tym miejscu zatrzymać się i porozmawiać o chronologii Ur i Haranu. Tutaj jest napisane, że mówi Ur, skąd jest ich ojczyzna. Kontekstem powołania Abrahama, poczynawszy od rozdziału 12, wersetu 1, tym kontekstem jest miasto Haran.

Więc co to jest? Czy jego miejsce urodzenia jest z Ur, czy też jego miejsce urodzenia jest z Haranu? Cóż, wiemy z Księgi Rodzaju 15, 7, a także z Księgi Nehemiasza 9, werset 7, gdzie te dwa fragmenty: Ur, Chaldejczycy, są nazywani ziemią, z której Abraham odszedł. Werset 7 rozdziału 15: Ja jestem Pan, który wyprowadził was z Ur chaldejskiego, aby wam dać tę ziemię w posiadanie. A potem Nehemiasz 9, 7, ty jesteś Pan Bóg, który wybrał Abrama i wyprowadził go z Ur chaldejskiego, i nazwał go Abrahamem.

Pomaga nam dodatkowo kazanie Szczepana z 7. rozdziału Dziejów Apostolskich. Szczepan łączy w sobie wizję Boga z 15. rozdziału Księgi Rodzaju. A także to wezwanie z Ur Chaldejskiego, łączy to z otoczeniem w Haranie i łączy je w jedną całość. jeden wielki czyn. Pozwólcie więc, że przeczytam wersety od 2 do 4. Następnie Szczepan przemawia do żydowskiej publiczności: Bracia i ojcowie, słuchajcie mnie.

Bóg chwały ukazał się naszemu Ojcu Abrahamowi, gdy był on jeszcze w Mezopotamii, zanim zamieszkał w Haranie. Zatem była wizja, którą Abraham otrzymuje w rozdziale 15. O tym, co wydarzyło się w tej wizji, możecie przeczytać w rozdziale 15, ponieważ Bóg rzeczywiście przemawia, ale wy nie macie takiego powołania, jakie znajdujemy w rozdziale 12.

Ale opis podany przez Stephena pochodzi z rozdziału 12. Widzicie więc, że łączy 15 i 12 w jeden odcinek. Nazywa się to teleskopowaniem.

W wersecie 3 Dziejów Apostolskich 7 mówi: opuść swój kraj i swój lud. Bóg powiedział i idź do ziemi, którą ci wskażę. Zatem w wersecie 4 opuścił ziemię Chaldejczyków i osiedlił się w Haranie.

Po śmierci jego ojca Bóg posłał go do tej ziemi, w której teraz mieszkacie. Myślę, że to właściwy sposób rozumienia tych dwóch miejsc jako jego ojczyzny. Możliwe, że były dwa powołania, jedno w Ur, a drugie w Haranie.

To była propozycja. Jeśli chodzi o obietnice przymierza, następnym razem szczegółowo przeanalizuję rozdziały 12, od 1 do 3. Chcę jednak zwrócić waszą uwagę na to, że liczby 12, 1 do 3 stanowią potencjalne rozwiązanie tego, co stało się z tabelą narodów.

Werset 1: Opuść swój kraj, swój lud i dom swojego ojca i udaj się do ziemi, którą ci wskażę. Uczynię z ciebie wielki naród. Widzisz, jest to słowo, które wywodzimy z Tabeli Narodów, ponieważ masz 70 narodów wymienionych na tej liście.

I rozstawię twoje imię i będziesz błogosławieństwem. Będę błogosławił tym, którzy cię błogosławią, a kto cię przeklina, będę przeklinał. Oczywiście będzie to przypominać to, co znajdziemy w rozdziałach od 1 do 11.

A potem na końcu wersetu 3 jest napisane, że jest to krytyczne, że wszystkie narody na ziemi będą błogosławione przez ciebie. I tak mamy język w kontekście krajów, narodów i grup ludzi. Mamy pamięć o przedstawianiu języka błogosławieństw i przekleństw.

Te idee pojawiają się w rozdziałach od 1 do 11. I to, co znaleźliśmy na przykład w rozdziale 9, gdzie zostaje zawarte przymierze z Noem i powtarza się, że będą się rozmnażać, staną się ojcami, jego potomkami, Semem, Cham i Jafet ze wszystkich tych narodów. Istnieje również moralne odwzorowanie oczekiwania, w którym spada klątwa na syna Chama, Kanaana, ale przywołuje się błogosławieństwo i modli się o niego dla Kanaana, Sema, a także Jafeta.

Teraz chcę poruszyć tę ostatnią kwestię. Słowo błogosławić i jego różne części, zawiera słowo błogosławić, ma słowo błogosławieństwo, ma słowo błogosławiony. Kiedy weźmiemy pod uwagę te

formy słowa błogosławić i policzymy okazję do błogosławieństwa, otrzymamy pięciokrotność błogosławieństwa.

Myślę, że jest to wskazówka przeciwstawiająca się pięciu przekleństwom, które pojawiają się w rozdziałach od 1 do 11. Innymi słowy, jest to subtelny sposób powiedzenia nam, że Abraham przyniesie błogosławieństwo wszystkim tym narodom. On będzie narzędziem rozwiązania, ale jest też napisane, że zamieni przekleństwo w błogosławieństwo dla tych, którzy tak jak Abraham pokładają ufność w Bożych obietnicach.

A gdzie ma miejsce te pięć okazji? Wąż jest przeklęty w rozdziale 3. Ziemia jest przeklęta, szczególnie w rozdziale 3. Kain jest przeklęty w rozdziale 4. To będzie trzy razy. Czwartą okazję można znaleźć w rozdziale 8, wersecie 21, gdzie Bóg obiecuje, że nigdy więcej nie będzie przeklinał ziemi i ma to związek z potopem. I na koniec, numer pięć, jest klątwa z rozdziału 9 przeciwko Kanaanowi.

Pięć błogosławieństw przeciwdziałających pięciu przekleństwom, pokazujących, że Bóg ma wychodzący i skuteczny plan zbawienia i że ci, którzy pokładają wiarę i zaufanie w Jego słowie, doświadczą tego błogosławieństwa. Następnym razem skupimy się na szczegółach obietnicy i kolejnych podróżach Abrahama.

To jest dr Kenneth Mathews w swoim nauczaniu na temat Księgi Rodzaju. To jest sesja 10, Powołanie Abrahama i obietnice Boże. Rodzaju 11:27-12:3.